

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Městská část Praha 2,** se sídlem nám. Míru 20/600, Praha 2, zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2017, č. j. 31 Af 2/2016 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Vojáčka do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č. j. ÚOHS-S138/2014/VZ-13215/2014/512/PDr, byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále též „ZVZ"). Deliktu se měl žalobce dopustit při zadávání veřejné zakázky „Výběr externího dodavatele služeb v souvislosti s prodejem části bytového fondu městské části Praha 2" (dále též „veřejná zakázka").

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 9. 11. 2015, č. j. ÚOHS-R243/2014/VZ-38315/2015/321/BRy (dále též „rozhodnutí o rozkladu"), zamítl a prvostupňové rozhodnutí žalovaného potvrdil. V odůvodnění uvedl, že i když postup žalobce ZVZ nezakazuje, musí být také v souladu se zásadou transparentnosti (§ 6 odst. 1 ZVZ). To nebylo splněno, protože žalobce nehodnotil nabídky podle nejnižší nabídnuté ceny prostým matematickým srovnáním, jak by odpovídalo zvolenému kritériu nejnižší nabídkové ceny, ale přepočítával jednotkovou

cenu dílčích služeb dle předem stanovené váhy v procentech na body, takže ve výsledku nevybral nabídky s nejnižší cenou.

II.

[3] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobu. Shora označeným rozsudkem krajský soud výše uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jednání, kterého se žalobce dopustil, podle krajského soudu nenaplňuje formální znaky skutkové podstaty § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, a navíc pro chybějící společenskou škodlivost nenaplňuje ani materiální znak správního deliktu. Žalovaný se dopustil přepjatého formalismu, když jednání žalobce na základě formální vady bez ohledu na reálné nastavení zadávacího řízení vyhodnotil jako správní delikt i přesto, že zadávací řízení žalobce bylo od počátku nastaveno zjevně zcela transparentně, logicky a celkově následovalo smysl a účel zákonné úpravy zadávání veřejných zakázek. Nemohlo proto dojít k porušení zásady transparentnosti. Podle krajského soudu žalobce sice hodnotící kritérium nazval „nejnižší nabídková cena“, ale *de facto* šlo o kritérium ekonomické výhodnosti nabídky. Toto kritérium ovšem připouští, aby byla stanovena dílčí kritéria, např. dílčí nabídková cena. Šlo jen o použití nesprávné terminologie, nikoli o porušení § 78 odst. 1 ZVZ. Krajský soud z jiných rozhodnutí žalovaného vyvodil, že vlastní rozhodovací praxe žalovaného nebyla ustálená v otázce, zda kritérium nejnižší nabídkové ceny připouští rozčlenění do dílčích kritérií. Závěrem krajský soud upozornil i na změnu právní úpravy, která už v době jeho rozhodování netrvala na striktním rozlišování mezi oběma hodnotícími kritérii.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Podle stěžovatele nelze postup žalobce, který zvolil kritérium nejnižší nabídkové ceny, ale použil kritérium ekonomické výhodnosti nabídky, považovat za transparentní. Vítěznou nabídkou ve veřejné soutěži hodnocené na základě kritéria nejnižší nabídkové ceny mohla být jen ta nabídka, která obsahovala nejnižší cenu za celý předmět plnění. Zvolená metoda však k takovému výsledku nutně nevedla, což stěžovatel ilustroval i modelovými výpočty. Uvedené pochybení nelze považovat za „formální“ chybu. Dovozuje, že žalobce nabídky hodnotil v rozporu se zákonem, což mohlo ovlivnit také výběr nejvhodnější nabídky ve veřejné soutěži. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem ani v tvrzení, že rozhodovací praxe stěžovatele neposkytuje jednoznačné pravidlo pro řešení obdobných situací. Krajským soudem uvedená rozhodnutí stěžovatele nelze aplikovat na danou věc pro skutkové a právní odlišnosti. Poukázal i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Stěžovatel proto navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný. Krajský soud vysvětlil svůj právní názor jednoznačným a vyčerpávajícím způsobem. Žalobce krajskému soudu přisvědčil i ve vztahu k jeho argumentaci stran § 6 odst. 1 ZVZ. Vymezení hodnotících kritérií bylo dostatečně určité, jednoznačné a srozumitelné. Žalobce se ve svém vyjádření dále vymezil proti modelovým výpočtům stěžovatele, které mají údajně dokládat, že mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Konečně žalobce upozornil i na novou právní úpravu, která přestává rozlišovat mezi nejnižší nabídkovou cenou a ekonomickou výhodností nabídky. Z těchto důvodů žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout s tím, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení za vyjádření ke kasační stížnosti.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např.

v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby.

[12] Za nepřezkoumatelnou nelze považovat ani argumentaci krajského soudu stran nejednotnosti rozhodovací praxe stěžovatele. Krajský soud řádně zdůvodnil, z jakých důvodů ji považuje za nejednotnou. Viz str. 7 a násl. rozsudku. Odhlédne-li zdejší soud od toho, že tuto argumentaci použil krajský soud pouze podpůrně na podporu své nosné argumentace stran § 6, § 78 a § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, je třeba uvést, že krajský soud nejednotnost praxe stěžovatele dovodil na základě tří dřívějších rozhodnutí stěžovatele citovaných krajským soudem (rozhodnutí ze dne 15. 3. 2005, č. j. VZ/S11Ú05-151/1098/05-SH, ze dne 30. 5. 2008, č. j. S097/2008/VZ-08917/2008/540/PV a ze dne 21. 4. 2011, č. j. ÚOHS-S69/2011/VZ-4446/2011/540/VKu). Dle názoru zdejšího soudu krajský soud zamýšlel ukázat, že ve vztahu k řešení zvolenému žalobcem již stěžovatel připustil tři různá řešení jako souladná se zákonem: poprvé ho považoval za kritérium nejnižší nabídkové ceny, podruhé za kritérium ekonomické výhodnosti, a, což je nejpodstatnější, ve třetím citovaném rozhodnutí otázku nezákonnosti takového postupu vůbec neřešil. Nejvyšší správní soud si přitom nemohl nepovšimnout, že právě třetí z těchto rozhodnutí stěžovatel v kasační stížnosti nekomentuje. Nepopírá tedy, že by v něm postupoval způsobem naznačeným krajským soudem. Zdejší soud přitom není názoru, že by se krajský soud nemohl opřít i o další krajským soudem zmíněna rozhodnutí žalovaného. Podle názoru zdejšího soudu nejsou skutkové a právní okolnosti označených věcí natolik odlišné, že by krajský soud nemohl předmětná rozhodnutí použít za účelem podpoření své argumentace o různém postupu stěžovatele.

[13] Pokud pak stěžovatel poukazoval na to, že se krajský soud nevypořádal se všemi tvrzeními uvedenými ve vyjádření k žalobě, konstatuje zdejší soud, že je třeba rozlišovat mezi povinností soudu vypořádat se s námitkami obsaženými v žalobě na straně jedné a povinností reagovat na argumentaci obsaženou ve vyjádření k žalobě na straně druhé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2015, č. j. 3 Afs 22/2015 - 40). Z rozsudku krajského soudu přitom vyplývá, z jakého důvodu neshledal krajský soud argumentaci stěžovatele ve vyjádření k žalobě (vč. předmětných výpočtů) relevantní.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami poukazujícími na nesprávné právní posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Podle § 6 odst. 1 ZVZ „*Zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace*.“

[16] Podle § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ zadavatel stanoví „*v zadávací dokumentaci způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií.*“

[17] Podle § 78 odst. 1 ZVZ „*Základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky (dále jen "základní hodnotící kritérium") je a) ekonomická výhodnost nabídky, nebo b) nejnižší nabídková cena.*“

[18] Podle § 78 odst. 3 ZVZ „*Zadavatel zvolí základní hodnotící kritérium podle druhu a složitosti veřejné zakázky a uvede je v oznámení nebo výzvě o zahájení zadávacího řízení.*“

[19] Podle § 78 odst. 4 ZVZ „*Rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, stanoví vždy dílčí hodnotící kritéria tak, aby vyjadřovala vztah užitné hodnoty a ceny.*“

[20] Podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ „*Zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.*“

[21] Z § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tedy vyplývá, že o správní delikt se bude jednat pouze tehdy, pokud zadavatel nedodržel postup stanovený v ZVZ a tím podstatně ovlivnil (nebo alespoň mohl ovlivnit) výběr nejvhodnější nabídky a dále uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku. Tyto podmínky je třeba splnit kumulativně.

[22] Krajský soud dospěl k závěru, že nedošlo ke splnění již první podmínky, tj. porušení postupu stanoveného zákonem (v daném případě § 78 ZVZ). Podle krajského soudu § 78 ZVZ poskytuje zadavateli možnost volby základního hodnotícího kritéria. V souladu s tímto ustanovením zadavatel (žalobce) za základní kritérium považoval „nejnižší nabídkovou cenu“. Toto kritérium dále rozčlenil na dílčí kritéria, z nichž každému přiřadil váhu v procentech podle jejich důležitosti pro zadávací řízení. Následně pak zadavatel hodnotil nabídky uchazečů bodovací metodou, přičemž zvítězila nabídka s nejvyšším počtem bodů. Přestože jsou stanovená dílčí kritéria nazývána cenami, je v nich zakomponován prvek ekonomické výhodnosti, směřující k dosažení maximální efektivnosti vynaložených nákladů. Ačkoliv tedy žalobce nazval základní hodnotící kritérium „nejnižší nabídková cena“, jedná se *de facto* o základní hodnotící kritérium „ekonomická výhodnost nabídky“.

[23] Podle krajského soudu takový postup nelze považovat za rozporný se zákonem. Žalobci lze zcela jistě vytknout nesprávné užití termínu při specifikaci základního hodnotícího kritéria, to však samo o sobě neznamená porušení § 78 odst. 1 ZVZ jako celku. Použitím nesprávné terminologie by toliko mohl zadavatel za určitých okolností vyvolat v uchazečích mylnou představu o zadávacích podmínkách. Taková situace by teoreticky mohla představovat porušení zásady transparentnosti zakotvené v § 6 odst. 1 ZVZ. Tak tomu ovšem v projednávané věci nebylo, neboť nikdo nemohl být na

pochybách, jakým způsobem budou nabídky hodnoceny. Hodnotící kritéria byla nastavena naprosto jednoznačně.

[24] Stěžovatel s tímto nesouhlasí a dovozuje porušení zásady transparentnosti obsažené v § 6 odst. 1 ZVZ. Spor se tedy koncentruje na otázku, zda postup žalobce odporoval zásadě transparentnosti.

[25] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce jako zadavatel v zadávací dokumentaci uvedl (v bodě 9) po nadpisu „*Hodnocení nabídek*“ následující text: „*Tento oddíl vysvětluje metodiku, kterou Zadavatel použije při hodnocení nabídek uchazečů, jejichž nabídky splnily zákonné požadavky a požadavky zadavatele (...). Základním hodnotícím kritériem pro zadání Veřejné zakázky je nejnižší nabídková cena.*“ Pod tím bezprostředně následuje bod 9.1 s nadpisem „*Hodnotící kritéria*“: „*Zadavatel bude nabídky uchazečů hodnotit podle následujících dílčích kritérií*“. Ta jsou následně vyjmenována v bodech 9.1.1 až 9.1.4. Dílčí kritéria tvoří jednotkové ceny za dílčí služby zahrnuté do veřejné zakázky, přičemž každému kritériu je stanovena váha v procentech.

[26] Nejvyšší správní soud se výkladem § 6 odst. 1 ZVZ opakovaně zabýval. Např. již v rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, uvedl, že není sporu o tom, že pojem transparentnost spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů; jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu nemusí být vhodné, dokonce ani možné. To platí tím spíše o právních zásadách, jejichž obecnost a abstraktnost je již samotným klasifikačním znakem právních zásad jako specifického druhu právních pravidel (srv. Holländer, P. *Filosofie práva*, Aleš Čeněk, Plzeň 2006, s. 139 násl.). Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Proto se zjištění, zda v daném případě byla porušena zásada transparentnosti, musí odvíjet od hodnocení všech okolností konkrétního případu, z nichž správní orgán učiní závěr, zda je daný pojem naplněn či nikoli. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. V označeném rozsudku zdejší soud dále uvedl, že: „*Význam zásady transparentnosti v prvé řadě směřuje k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Právě k zajištění konkurence mezi dodavateli slouží rovněž zásada transparentnosti (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 Afs 20/2008 - 152, ve věci Lumius, spol. s r. o., publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS, případně obdobně stanovisko generální advokátky Christine Stix-Hackl ze dne 12. 4. 2005 ve věci C-231/03, Coname, bod 92, podle které „transparentnost má zaručit nenarušenou hospodářskou soutěž a přispět k otevření vnitrostátních trhů.“). (...) podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný.*“ Z uvedeného vychází i právní věta, podle níž je zásada transparentnosti

porušena tehdy „*pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele*.“

[27] Na uvedenou judikaturu zdejší soud navázal i v řadě dalších rozsudků. Viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Afs 208/2016 - 52, podle něhož je zásada transparentnosti hlavním principem ZVZ. Tento zákon zásadu transparentnosti pojímá jako ve své podstatě instrumentární, neboť má spolu se zásadami rovného zacházení a zákazu diskriminace sloužit k naplňování smyslu ZVZ, kterým je jednak účelné vynakládání veřejných prostředků, jednak spravedlivost tržního prostředí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008 - 152, publ. pod č. 1771/2009 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, publ. pod č. 2189/2011 Sb. NSS, či ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Afs 116/2016 - 34). K porušení zásady transparentnosti dojde tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy vedení zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, č. j. 1 Afs 60/2012 - 31, č. j. 9 Afs 182/2016 - 41). Je-li postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky reálně nekontrolovatelným, jedná se o porušení zásady transparentnosti (srv. rozsudek č. j. 2 Afs 174/2015 - 45).

[28] Ze shora citované judikatury tedy vyplývá, že k porušení zásady transparentnosti dojde tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Teprve je-li postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky reálně nekontrolovatelným, jedná se o porušení zásady transparentnosti. Z toho vychází i stěžovatelem označený rozsudek ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008 - 222, podle něhož je porušením zásady transparentnosti taková situace, kdy zadávací podmínky jsou natolik nejasné, že objektivně připouštějí rozdílný výklad ohledně zadavatelových požadavků na zpracování nabídek či následně konkrétního způsobu hodnocení nabídek.

[29] K tomu však v dané věci nedošlo. Je pravdou, že označení „nejnižší nabídková cena“ se může na první pohled jevit rozporně ve vztahu s následujícími dílčími kritérii. Termín „nejnižší nabídková cena“ pod bodem 9 však jen uvozuje navazující informace. Ty srozumitelným a jednoznačným způsobem vysvětlují, jak jsou stanovena dílčí kritéria, jakou mají váhu a jakým přepočtem komise dospěje k sestavení pořadí nabídek. Nejvyšší správní soud má za to, že interpretace takto vymezených dílčích kritérií je sama o sobě jasná, ostatně ani stěžovatel netvrdí opak. Stejně tak stěžovatel v průběhu soudního řízení nezpochybnil, že by metoda zvolená žalobcem nebyla racionálně zdůvodněná specifickou povahou veřejné zakázky, nebo že by vedla k neúčelnému nakládání s veřejnými prostředky. Je taktéž zřejmé, že žalobce ve skutečnosti podle tohoto hodnotícího kritéria postupoval. Jeho jednotlivé kroky jsou zachyceny ve zprávě o hodnocení nabídek. S ohledem na to, že vymezení hodnotících kritérií bylo stanoveno jasně a srozumitelně, je také kontrolovatelné a nijak nesnižuje férovost řízení.

[30] Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že nedošlo k porušení zásady transparentnosti. Základní hodnotící kritérium, jakož i dílčí subkritéria byla vymezena dostatečně určitě, jednoznačně a srozumitelně. U každého subkritéria byla jako nejvýhodnější posouzena nabídka s nejnižší nabídkovou cenou. Celkové pořadí nabídek pak bylo stanoveno podle výhodnosti jednotlivých nabídkových cen. V této souvislosti nutno akcentovat i to, že všichni uchazeči ocenili jednotkové ceny stejným způsobem, a jejich nabídky jsou tak vzájemně porovnatelné. Ze správního spisu nevyplývá, že by v průběhu zadávacího řízení některý z uchazečů vznesl dotaz ohledně vysvětlení hodnotících kritérií. Uchazečům o předmětnou zakázku tak muselo být zřejmé, jak mají postupovat, své nabídky tomu mohli přizpůsobit. Je pravda, že jediný neúspěšný uchazeč podal námitku proti způsobu stanovení hodnotícího kritéria, ale až poté, co byl komisí vyřazen ze zadávacího řízení z důvodů, které s vymezením hodnotících kritérií věcně vůbec nesouvisely (srv. dokument č. 9 ve správním spisu). Ani u vyřazeného uchazeče tak nelze mít za to, že by mu hodnotící kritérium bylo nejasné v době sestavování nabídky a ovlivnilo jeho šance na získání předmětné zakázky. Na výše uvedených závěrech pak nemohly nic změnit ani stěžovatelem předložené tabulky s modelovými výpočty (ve kterých stěžovatel pracuje s uměle nastavenými čísly a nijak nezohledňuje způsob hodnocení nabídek, který si žalobce ve skutečnosti zvolil). Krajský soud tedy nepochybil, pokud z uvedených důvodů zrušil rozhodnutí správních orgánů. Zdejší soud se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje a v plném rozsahu jeho závěry přebírá.

[31] S ohledem na výše uvedené je pak nadbytečné zabývat se tím, zda by bylo nutno ke zrušení rozhodnutí správních orgánů přistoupit i z dalších důvodů, na které poukazoval žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[32] Ze všech výše uvedených důvodů proto zdejší soud kasační stížnost neshledal důvodnou a jako takovou ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti na rozdíl od žalobce úspěch neměl. Žalobci náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů – odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 100 Kč – sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH. Celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 4 114 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Tomáš Foltas

pokračování

předseda senátu